

číslo 6

prosinec 2015

Úvodem

Vážení přátelé a příznivci JK Bandu Pardubice, tento rok je plný významných výročí a oslav. Mimořádně se Vám právě proto i z tohoto důvodu dostává do rukou již v pořadí druhé letošní číslo zpravodaje *ECHO*. V rámci příprav jarního květnového koncertu jsme vydali páté číslo *Echa*, které jsme věnovali zejména výročí 25 let od založení JK Bandu, 85. narozeninám Jaroslava Khaila a nedožitým 80. narozeninám Františka Bárty. Toto vydání je v tištěné podobě pro Vás stále k dispozici, zejména pro ty, kteří neměli možnost navštívit náš letošní jarní koncert. Všechna vydaná čísla zpravodaje *ECHO* si můžete rovněž přečíst na našich webových stránkách.

V tomto novém vydání *Echa* se budeme věnovat dvěma významným výročím. Jak jste již určitě zaznamenali, po celém světě se konají a připravují veliké oslavy výročí 100 let od narození Franka Sinatry. Jeho nedožitým devadesátým narozeninám jsme věnovali už celý koncert před 10 lety, kdy vystoupil jako hlavní host lanškrounský zpěvák Jakub Ryba, se kterým dlouhodobě spolupracujeme. Je však teď pracovně velmi vytížený a v současné době je dlouhodobě v zahraničí, proto nemůže tentokrát na našem koncertu vystoupit. Pozvali jsme si ale rovnou dva jiné zpěváky, které určitě nejen pardubické publikum velmi dobře zná. Do programu koncertu jsme zařadili známé písničky a skladby, které Frank Sinatra během své dlouhé umělecké dráhy zpíval a z kterých se staly opravdové světové hity.

V letošním roce oslavil významné životní jubileum náš další host vánočního koncertu – skladatel, kapelník, dirigent, nakladatel, vynikající hráč na bicí nástroje a jazzman s polkou v krvi Josef Vejvoda. Vystoupí se svým jazzovým triem a více se o něm dočtete v samostatném článku.

Hlavní témata našeho 'vánočního večera plného swingu' už znáte a v následujících řádkách se dozvíte celou řadu zajímavostí a několik méně známých faktů o legendě populární hudby a králi swingu Frankovi Sinatrovi.

FRANK SINATRA

12.12.1915 – 14.5.1998

"Říká se, že člověk žije jen jednou. A tak, jak žiju já, to bohatě stačí."

Pracoval jako pomocník v kanceláři, chtěl být sportovním komentátorem a nakonec se stal zpěvákem, hercem a legendou, kterou obdivují celé generace. Ženy po něm šlely, zatímco on měl založenou svoji složku u FBI. Získal Oscara, dva Zlaté glóby, 10 cen Grammy, cenu Johna Fitzgeralda Kennedyho, zlatou medaili od Kongresu, Cenu Jeana Hersolta za humanitní přínos a desítky dalších, které už ani nemá cenu jmenovat. A jen tak v mezičase se stačil čtyřikrát oženit a stát se údajnou inspirací pro postavu Johnnyho Fontana z filmu *Kmotr*.

"Je to Frankův svět. My ostatní v něm jen žijeme." - Dean Martin

Pišou se 30. léta 20. století a dvacetiletý Francis Albert Sinatra náhodou slyší jednu z písní Binga Crosbyho. Je jeho hlasem tak okouzlen, že ačkoliv do té doby o hudební kariéře neuvažoval, okamžitě mění plány a zakládá vlastní skupinu. Hraje na večírcích, prosazuje se v místním rádiu a odtud už nevede dlouhá cesta k orchestru Harryho Jamese. Sinatrovi je 25 let, je hezký, ambiciózní, mimořádně talentovaný a ženy po něm šílí. Stává se první hvězdou, kterou věčně pronásledují náctileté fanynky, prvním zpěvákem, který jen svým jménem dokáže přitáhnout více pozornosti, než celý orchestr za ním. Ve 28 letech vydává první sólové album a o jeho výjimečném nadání nemůže být pochyb. Písně, které skupina zkouší dnem i nocí několik dnů, on ve studiu nahrává často bez přípravy hned na první pokus.

"Alkohol je možná nejhorším nepřítelem člověka, ale v Bibli se říká, že máme milovat své nepřátele."

Zatímco řada umělců odchází bojovat do války, Sinatra je od služby v armádě kvůli zdravotním problémům osvobozen. Nadále tak může budovat svou kariéru; má vlastní televizní show, nahrává další desky, postupně se ale na žebříčku popularity propadá. V tu chvíli se rozhodne vsadit vše na jednu kartu a za mizivý honorář přijme roli ve filmu Odtud až na věčnost, za kterou nakonec získává Oscara, a znovu se vrací do nejvyšší ligy.

"Ztělesňoval vše, co ve zpěvu má být: krása, jemnost, lehkost, bezchybné frázování, styl, inteligence a srdce." - Barbra Streisand

Během 50. let také náhodou vidí meeting světových státníků v Paříži a rozhodne se, že chce mít vlastní "summit". Na rozdíl od Eisenhowera a Chruščova ale nehodlá řešit politiku, místo toho zakládá jakési zvláštní hudební seskupení, kde kromě něj vystupují i čtyři z jeho blízkých přátel; konkrétně Dean Martin, Sammy Davis Jr., Peter Lawford a Joey Bishop. Ačkoliv se členové nazývají "klanem" či "summitem", média a fanoušci jim neřeknou jinak než The Rat Pack.

"Myslím, že mým největším životním snem je předat ostatním to, co znám."

Kryší smečka vystupuje v Las Vegas, jejich představení jsou vždy beznadějně vyprodaná a to i přesto, že diváci často do poslední chvíle netuší, kdo z pětky na podium toho večera vystoupí. Na reklamních tabulích lze často číst nápisy typu: "Dnes večer Dean, možná Frank, možná Sammy," lidé kempují před hotelem Sands, aby Franka a jeho přátele zahlédli, v podiu nejednou sedí celebrity a politici. Přes Petera, který je švagrem Johna F. Kennedyho, se Frank seznamuje s rodinou Kennedyových a okamžitě si padne do oka s Johnovým otcem Josephem, kterému slibuje, že z jeho syna udělá prezidenta USA.

"Měl samozřejmě talent, charisma a hlas, ale také osobnost, vřelost, vášeň. Nikdo ho nedokáže nahradit." - Jacques Chirac

Zahrnovala-li Frankova pomoc rodině Kennedyových jen několik vystoupení, nebo i nelegální získávání hlasů u americké mafie, už se zřejmě nikdy nedozvíme. Nicméně Frank považuje Johna za svého přítele, zpívá na jeho inauguraci. Později ale jeho ego raní skutečnost, že Kennedy, bojící se obvinění ze styku s mafií, během své cesty po USA odmítá u Sinatry přespát a zůstává místo toho u Crosbyho. Franka celá záležitost silně zasáhne, Peter, který nadále stojí na Johnově straně, je vyhozen z The Rat Packu a Sinatra s ním až do smrti nepromluví. A aby toho nebylo málo, Sinatrova popularita zase pomalu klesá, na americké hudební scéně se totiž stále silněji prosazuje rock'n'roll.

"Nejlepší pomstou je extrémní úspěch."

I přesto, že Sinatra vydává hity jako Strangers in the Night nebo My Way, píseň, která je s ním sice spojována, ale Sinatra ji nikdy v lásce neměl, na počátku 70. let ze světa showbyznysu odchází. Dlouho ale v důchodu nevydrží, už v roce 1979 se vrací do čel hitparád se slavnou písní New York, New York a znovu koncertuje, byť kritici dodávají, že jeho hlas je už alkoholem a cigaretami silně poničený. Snaží se i o návrat The Rat Packu, jenže Sammy postupně umírá na rakovinu a Dean je v silné depresi ze smrti syna, a fenomenální návrat se tedy nekoná.

"Přiznejme si to: Sinatra je král." - Bing Crosby

Sinatra se přesto snaží zůstat na vrcholu, na počátku 90. let vydává album duetů, na kterém se s ním podílejí například Bono, Barbra Streisand a Aretha Franklin. I přesto, že všichni jeho nejbližší přátelé umírají a on cítí, že je na řadě, snaží se být celou dobu aktivní a plánuje si i další projekty. Když nakonec v květnu 1998 dvaosmdesátiletý Sinatra umírá, svět cítí, že přichází o jednu z největších osobností moderní hudby. Světla v Las Vegas jsou na jeho počest zhasnuta, Bill Clinton i Elton John se k jeho smrti přes média vyjadřují, Frankův pohřeb navštíví desítky celebrit a stovky fanoušků. Sinatra je pohřben s cigaretami, flaškou Jacka Danielse, zapalovačem Zippo a mincemi, na jeho náhrobku je pak vytesán název jeho písně - "The Best Is Yet to Come" (To nejlepší teprve přijde).

"Nikdo neví, co je to štěstí, dokud se neožení. Ale pak už je moc pozdě."

Může se jevit zvláštní, že i přes Sinatrovu extrémně úspěšnou kariéru, si ho fanoušci často váží nejen jako herce a zpěváka, ale hlavně jako člověka. Tradují se desítky historek o jeho štědrosti, ochotě pomoci a životním stylu, který by jiné přivedl zanedlouho do nemocnice nebo na psychiatrii. Lékaři mu nechtěli věřit, že jeho organismus může vydržet tak silný nápor cigaret, whisky a ponocování, přátelé zase, že se svým rozhazovačným životem, kdy byl personálu schopný dát spropitné 500 dolarů, ještě nedostal na mizinu. Byl nesmírně zásadový, klidně byl ochotný vyrazit z večírku nejlepšího přítele, pokud se choval špatně, ale i bojkotovat všechny bary, kde Sammyho kvůli jeho černé pleti odmítli obsloužit. Když se dozvěděl, že se na film *Suddenly*, kde hrál psychopata toužícího zastřelit prezidenta, díval pravděpodobný vrah Johna F. Kennedyho několik dnů před atentátem, chtěl nechat všechny kopie filmu zničit. Nade vše ale miloval ženy, kvůli kterým se byl ochoten porvat, a ony zas milovaly jeho.

"Frank byl ikonou Hollywoodu. Zpíval o skutečných lidech a skutečných emocích, jeho písně přesahují dobu a čas." - Ronald Reagan

Sinatra se za svůj život oženil celkem čtyřikrát. Z prvního manželství s Nancy měl tři děti, které bezmezně miloval, ukázalo se ale, že nedokáže být věrný. Zatímco křesťansky založená Nancy byla jeho aféry ochotná tolerovat, Frank zažádal o rozvod, když se zamiloval do Avy Gardner.

Ta bývá popisována jako největší láska jeho života, manželství ale dlouho nevydrželo, protože Frank i Ava byli extrémně úspěšní, dominantní, žárliví a sebedůvěrní a ani jeden nebyl ze své pozice ochoten ustoupit. Série rozhodů a usmírování tedy nakonec vyústila v jeden rozvod definitivní.

S Miou Farrow se padesátiletý Sinatra seznámil během natáčení *Von Ryanova Expressu*. Tehdy dvacetiletá Mia byla přibližně ve věku jeho dětí, s Frankovou dcerou Nancy, která byla o pět let starší, si prý skvěle rozuměla, a pro Sinatru samotného pak symbolizovala nový smysl života. Nicméně zatímco Frankova kariéra na tom v době jejich manželství nebyla nejlépe, o Miu jeví diváci stále větší zájem, což Sinatra neunesl a rozvod na sebe nenechal dlouho čekat. I tak se ale s Miou do konce života přátelil.

Poslední ženou, kterou si Frank vzal, byla Barbara a ta zůstala po jeho boku 22 let až do jeho smrti. Zatímco s jeho dětmi si moc nerozuměla, k dobru jí bývá přičítána hlavně láska, s jakou se k němu v posledních letech jeho života starala.

"Věřím, po celém životě uvažování, že Frank Sinatra byl nejlepším hudebním interpretem, kterého tato země kdy zplodila." - Jonathan Schwartz

JOSEF VEJVODA

Nejmladším ze tří synů skladatele a kapelníka Jaromíra Vejvody (1902-1988), autora světoznámé polky „Škoda lásky“. Narodil se v roce 1945, se svým otcem hrál poprvé v orchestru ve svých 12 letech. Konzervatoř v Praze absolvoval v roce 1970, proslavil se hlavně jako jazzový hudebník. V roce 1967 získal 1. místo ve hře na bicí nástroje v celostátní soutěži jazzových hudebníků. Mnohokrát zvítězil i v jazzové anketě All Stars Band. Hrál s předními jazzovými hudebníky a soubory v Čechách i v zahraničí. Byl členem legendárního SHQ Karla Velebného a Jazz Celluly Laca Décziho, ale vystupoval i s celou řadou vynikajících jazzmanů, menších skupin i velkých big bandů, a to jak tuzemských (např. Jiří Stivín, Big Band Radio Prague, Jazzový orchestr Čs. rozhlasu nebo Gustav Brom Big Band), tak i zahraničních (např. George Mraz, Tony Scott, Dave Friedman, Scott Robinson). Hrál i na mnoha zahraničních jazzových festivalech. Zvláštní pocty se mu dostalo v roce 2002, kdy měl jedinečnou příležitost dirigovat Hudbu Hradní stráže a Policie ČR na koncertu ve slavné Carnegie Hall v New Yorku.

K dlouholeté muzikantské rodinné tradici, tedy k dechovce, se Josef Vejvoda vrátil po otcově smrti. V roce 1992 znovu obnovil Vejvodovu kapelu a Salonní orchestr, se kterými se objevoval na koncertech, v televizi v Čechách i v zahraničí. S těmito soubory natočil celkem 16 alb. V roce 2005 získal platinovou desku od Supraphonu za album „Škoda lásky“, 2005-6 zvítězil v dechovkové hitparádě Českého rozhlasu se svou skladbou „Pivem nebo vínečkem“.

Jeho skladby mají ve svém repertoáru renomované orchestry, jako např. Filharmonie Brno, Janáčkova filharmonie Ostrava, Teplická filharmonie, Sukův komorní orchestr, Filharmonie Hradec Králové, samozřejmě i Komorní filharmonie Pardubice a další hudební tělesa. Je také autorem několika populárních skladeb pro přední české zpěváky.

Josef Vejvoda se k jazzu se vrátil v roce 1998, kdy založil Josef Vejvoda Trio. Jeho dalšími členy jsou pianista Kryštof Marek (1967) a kontrabasista Ondřej Štajnochr (1968). Oba patří k hudebníkům nastupující střední generace a jsou členy několika jazzových formací, uplatňují se i v oblasti vážné hudby a jako studioví hráči. Trio hraje příležitostně i s přizvanými hosty. S tímto jazzovým triem natočil 6 alb. První bylo s americkým trumpetistou Benny Baileym, o kterém Lubomír Dorůžka napsal „...A Meeting To Build A Dream On, Setkání, o jakém se vám může jen zdát. Na rozdíl od většiny snů, jaké nás v noci obvykle pronásledují, je tohle sen nanejvýš příjemný....“

Škoda lásky zazněla i ve vesmíru

Josef Vejvoda Trio

JK Band zařadil do programu koncertu dva samostatné bloky jeho tria a nastudoval autorskou skladbu Comedy Fox, ke které napsal text Ivan Mládek a dal jí název Dráteník. Dále nastudoval vlastní úpravu Josefa Vejvody Beer Barrel Polka, což je swingová verze slavné Škoda lásky a která se stala ve světě známou zejména během 2. světové války.

JOSEF SOCHOR – v roce 1954 začal jako sedmnáctiletý zpívat s tanečním orchestrem a již v r. 1957 se stal vítězem 1. ročníku soutěže "Hledáme nové talenty". Zpíval s orchestry Josefa Klofáče, Mirko Špačka a brněnským orchestrem Jožky Karena. Zažil i začátky hudební a kapelnické kariéry Jaroslava Khaila. Teprve v roce 1996 si splnil své klukovské sny a natočil s Orchestrem Karla Vlacha 3 CD. Jeho sen pokračoval a natočil další CD s Big Bandem Felixe Slováčka, Českou Švitorkou a dalšími kapelami. V současné době je výraznou tváří vydavatelství Česká muzika a TV Šlágr a dostalo se mu ocenění "Národní umělec české a slovenské písničky". Na svém kontě má 19 vydaných CD a 9 DVD. V roce 2017, jak sám říká, dá-li mu Pán Bůh zdraví, oslaví zpěvem své 80. narozeniny. Josef Sochor spolupracoval s JK Bandem již od svého vzniku, několikrát vystoupil na jeho koncertech a naposledy se s JK Bandem představil publiku na jarních koncertech před 5 lety.

PAVEL ZELINGER – v roce 1967 začal na Letce zpívat s orchestrem vedeným Jindřichem Pavlíkem, později zpíval s orchestry Jaroslava Khaila nebo Oty Šrámka. Nejdelší období působil v Tanečním orchestru Milana Reinberka, ve kterém se vystřídala řada vynikajících hudebníků. Na pravidelném koncertu JK Bandu účinkoval jako člen pěvecké čtyřčlenné formace LH Quartet Ládi Hruše. Po boku zpěvačky Lubici Smitkové, která byla také již několikrát hostem našich koncertů, ho můžete slyšet zpívat na plesích a při různých společenských událostech.

Závěrem bychom Vás chtěli pozvat na náš další **jarní koncert**, který pořádáme **v neděli 22. května 2016 od 19 hod.** v KD Hronovická. Tento koncert bychom chtěli z části věnovat tvorbě klavíristy a jazzového skladatele Jaroslava Ježka, od jehož narození uplyne v příštím roce 110 let. Hudebním odkazem Osvobozeného divadla se budeme zabývat i na dalších koncertech. Máme pro Vás na příští rok připravené samozřejmě i další novinky a už teď se můžete těšit na velmi zajímavé osobnosti a hosty. Kromě toho se s Vámi určitě rádi uvidíme na dalších akcích, a to nejen v Pardubicích. Aktuální přehled našich vystoupení najdete na <http://www.jkband.net>.

Vydávají přátelé JK Bandu Pardubice. Vychází nepravidelně podle potřeby.

Nepodléhá registraci dle § 3 Zákona č. 81/1966 Sb. Neprodejné.

Dopisovatelé: Rudolf Diblík, Zuzana Grohová, Pavel Kopecký, Jiří Petr, Jiří Třos

Kontakty: Pavel Kopecký, 604 684 256, pavel-kopecy@volny.cz, Rudolf Diblík, 603 114 634, rudolf.diblik@volny.cz

Grafická úprava a tisk: Finish, v.o.s. Dašice, autor loga: Czech marketing, s.r.o. Pardubice